

Catherine, a París, sota la pluja de tardor, descobreix per què els periodistes estimam Roberto Rossellini (1)

(Homenatge a Françoise Truffaut)

Toni Roca

Sóc a París...no, és fals, és mentida. El meu nom és Catherine, un dia, no importa quan, vaig conèixer un home, estàvem a prop de la nit de Sant Joan, a l'illa de sempre, al cor de la Mediterrània, a una sala d'exposicions. Em va dir que treballava de periodista, que escrivia poemes i que li agradava el cinema gairebé tant com les dones. Aquest personatge li tenia mania al meu nom. "Et diré Chaterine", em va dir, "perquè ets la reencarnació, o la néta, això mai se sap, de Catherine, aquella parisenca que a principis de segle es transformà en mite, la passió d'altres homes molt diferents, un es deia Jules, era alemany, ros, introvertit, tímid amb les dones, molt sensible a tot l'ambient literari, l'altre es deia Jim, era francès, extrovertit, seductor, segur i molt equilibrat amb les dones. Els dos, Jules i Jim, eren íntims amics i des de feia ja llarg temps estimaven Chaterine, la compartien, però més enllà de tot això importava l'amistat, el mateix sentit de l'amistat. L'escena fou curiosa, fins i tot sorprenent, no deixava de ser estrany que enmig del clima adequat que envolta tota exposició, pugui sortir una persona que sense a penes conèixer-te et digui aquestes coses i de sobte. Però fou així. O almenys així ho recordo. Era un 22 de juny de 1985, aquell havia estat un dia laboralment fort, dur, de calor excessiva, massa avions aterrant a l'aeroport, massa turistes d'Hamburg o de Liverpool, massa gent als passadissos, al bar, a les cafeteries i sales d'espera on un altaveu donava ordres. Excessiu,...tot fou excessiu aquell dia quan les llums de Sant Joan, les llums de la berbena de Sant Joan apareixia entre les pàgines del calendari. És curiosa la mania que tenia aquest home amb el meu nom i els seus successius canvis. Al principi volia anomenar-me com si jo fos un gelat de fruita variada, i després això de Catherine, encara que he de reconèixer que aquest joc dels noms, m'agrada, cert que

el meu nom és breu, curt, a penes tres lletres, un sospir, però el seu significat, el que és, el que representa és bell, és hermós, el que passa és que de vegades et trobes pels carrers, per les sales d'exposicions en aquest cas concret, amb gent molt rara..." No, no crec que contis la història amb precisió, estimada Catherine, no confonguis les coses ni els seus significats, no siguis frívola amb els noms i els seus significats, pensa que cada nom té la seva explicació, tot aquest equilibri de les fruites ve per la teva passió per la fruita, per cert, una passió una mica pesadeta i perdona la forma d'expressar-me, i no t'enfadis, però és un *divertimento*, a canvi, Chaterine és més seriós, més sòlid, més conseqüent, més...". De tota manera, no sé el que pensaran tots vostès, però el meu nom contra tota qualsevol opinió, m'agrada, em sedueix, està realment molt bé. Les manies, no són meves, els maníacs són els altres. Imagino que vaig causar una impressió molt forta a la persona aquella quan ens presentaren... "Tornes a precipitar-te, Catherine, allò fou un "flash", una impressió, un impacte sobtat i enamorar-se'n, enamorar-se de tu és una altra cosa. Repeteixo: no confonguis les coses que pot ser perillós...". Vàrem anar llavors amb tota una comunitat una mica pel món. Sopàrem, parlàrem. Crec que aquella nit vaig estar molt brillant, divertida, enginyosa, penso que en qualsevol moment puc causar

impacte, donar constància de la meua presència. La nit aquella, aquella nit, fou molt hermosa. Sentia l'arribada de l'estiu, del llarg i càlid estiu. M'agrada l'estiu, la llum a la platja, el sol al cos, a tot el cos, la carícia lenta de parsimònia, de ritus, d'oratge a l'horabaixa sobre la pell. L'estiu, els estius, a l'illa és un espectacle, tot un espectacle. Existeix per tots els costats una certa sensació de confusió i desordre, confusió i desordre que m'agrada... però aquell personatge, aquell periodista m'agrada. Ell, no deixava de mirar-me els pits, el gest que s'hi reflectia a la meua cara, el movimet de les mans, la direcció dels ulls. Fou un acte de seguiment, d'estudi i d'anàlisi. Vaig fascinar-lo, sense dubte... "Aquí, estimada Catherine tens tota la raó del món, aquesta és la paraula, fascinació, com el títol aquell de la cançó, recordes?, que cantava Nat King Cole, però l'amor és una altra cosa molt diferent...". Estava molt il·lusionada amb l'arribada de l'estiu. Odio l'hivern, l'hivern i el fred, tanta roba, tanta bufanda, tants de parai-gües, i la pluja, una pluja que no cessa, que cau de forma continuada... ■

